

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (9-12-2018)

«ΥΠΕΡ ΥΓΕΙΑΣ»

Σε μια συναγωγή όπου δίδασκε ο Χριστός κάποιο Σάββατο, είδε μία δυστυχισμένη γυναίκα, η οποία ήταν «συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές» (Λουκ. 13,11). Έπασχε από ένα είδος παραλυσίας, που έκανε το σώμα της από τη μέση και πάνω να είναι κυρτωμένο και καμπουριασμένο προς τα κάτω, μ' αποτέλεσμα το κεφάλι της να είναι συνεχώς σκυμμένο προς το έδαφος, χωρίς να μπορεί να το κουνήσει καθόλου προς τα πάνω. Δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια της όρθια, να δει τον κόσμο γύρω της, να ατενίσει προς τον ουρανό και ν' απολαύσει τα κάλλη του. Ήταν σκυμμένη συνεχώς προς τα κάτω σαν τετράποδο ζώο και μάλιστα για 18 ολόκληρα χρόνια. Η Γραφή μας αναφέρει ότι είχε «πνεύμα ασθενείας»· δηλαδή όχι παθολογική νόσο, αλλά νόσο που προήλθε από διαβολική επίδραση.

Η γυναίκα αυτή είχε την σπάνια αρετή, ειδικά στην εποχή μας, την υπομονή. Δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια ήταν δεμένη από το Σατανά. Μια ολόκληρη ζωή. Κι όμως πουθενά δεν φαίνεται να γογγύζει, να λιποψυχεί, να τα βάζει με το Θεό, να λέγει «πού είναι ο Θεός, πού είναι η θεία πρόνοια του, που είναι η αγάπη και το ενδιαφέρον του για τα πλάσματά του, γιατί εγώ να υποφέρω έτσι»;

Επίσης σύχναζε στη συναγωγή. Εμείς λίγο αδιάθετοι να είμαστε, λίγο πονοκέφαλο να έχουμε, λέμε· «δεν πάω στην Εκκλησία είμαι άρρωστος». Αυτή παρ' όλη τη φοβερή κατάσταση που αντιμετώπιζε, παρ' όλη την ειρωνεία που μερικές φορές κακοήθεις άνθρωποι αντιμετώπιζουν αυτούς τους δυστυχισμένους αναπήρους συνανθρώπους τους, παρ' όλο που αισθητικά η κατάσταση της την στοίχιζε, εν τούτοις αυτή πήγαινε στη συναγωγή.

Ενώ σύχναζε στη συναγωγή, το ευαγγέλιο δεν μας λέγει ότι πήγε για να προσευχηθεί για να θεραπευθεί, ή ότι έκανε κάποιο τάμα γι' αυτό το σκοπό. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν πλησιάζει τον Χριστό, δεν τον παρακαλεί, δεν τον ικετεύει όπως τόσοι άλλοι ασθενείς. Ούτε καν τον αγγίζει όπως η αιμορροούσα, ώστε σιωπηλά με το άγγιγμα να βρει την υγεία της. Καμμία κίνηση, καμμία ικεσία. **Έχει ένα σπάνιο μεγαλείο η συγκύπτουσα. Δεν ασχολείται με επίγεια πράγματα, με φυσικές ανάγκες, με υλικά προβλήματα.** Γιατί και η υγεία είναι υλικό αγαθό. Το μεγαλύτερο υλικό αγαθό, το πιο σπουδαίο. Γι' αυτό που η Εκκλησία μας έχει ολόκληρο μυστήριο, το μυστήριο του ευχελαίου. Το ευχέλαιο φυσικά δεν είναι μόνο για την υγεία αλλά και για την άφεση των αμαρτιών και συνδεόταν παλαιότερα με το μυστήριο της εξομολογήσεως. Σήμερα έπαυσε αυτή η σύνδεση, κακώς βέβαια, αλλά οι ευχές «υπέρ υγείας και αφέσεως των αμαρτιών» όπως και η τελική συγχωρητική ευχή, μας υπενθυμίζουν τον αληθινό σκοπό της σημασίας του ευχελαίου, που είναι η αποκατάσταση της φυσικής αλλά και της ψυχοπνευματικής υγείας του ανθρώπου.

Ποτέ η Εκκλησία δεν εύχεται μόνο για την υγεία, μόνο για τις υλικές ανάγκες του ανθρώπου. Παντού και πάντοτε εύχεται «υπέρ ελέους, ζωής, ειρήνης, υγείας, σωτηρίας, επισκέψεως, συγχωρήσεως και αφέσεως των αμαρτιών και των πλημμελημάτων ημών». Γιατί βλέπει τον άνθρωπο σαν μία ενιαία ψυχοσωματική

οντότητα που έχει ανάγκη από σωματική αλλά και ψυχική θεραπεία. Και γνωρίζει πως η ψυχική θεραπεία που συντελείται με την άφεση των αμαρτιών συμβάλλει και στην αποκατάσταση της υγείας.

Δυστυχώς εμείς οι χριστιανοί απομονώνουμε την υγεία στις προσευχές μας και την απολυτοποιούμε λες και αυτή είναι το αιώνιο αγαθό και όχι τ' άλλα. Δίνουμε π. χ. ονόματα για να μνημονεύσουν οι ιερείς στην πρόθεση και για τους ζωντανούς γνωστούς μας βάζουμε επιγραφή «Υπέρ υγείας». **Οι ευχές όμως που διαβάζει ο ιερέυς στην πρόθεση κάνουν λόγο για να μας θυμάται ο Θεός· να βρισκόμαστε στη μνήμη του και στο ενδιαφέρον του κι αυτός γνωρίζει τι μας χρειάζεται και τι μας είναι αναγκαίο.** «Μνήσθητι Κύριε του δούλου σου τάδε...». «Υπέρ μνήμης και αφέσεως των αμαρτιών των κεκοιμημένων δούλων σου...». «Μνημόνευσον, ως αγαθός και φιλόανθρωπος, των προσενεγκάντων και δι' ους προσήγαγον...» λέμε στην τελική ευχή της προθέσεως. Όταν δε συγκεντρώνει όλα τα ψίχουλα από το δισκάριο στο άγιο ποτήριο ο ιερέυς λέγει «απόπλυνον Κύριε τα αμαρτήματα των ενθάδε μνημονευθέντων δούλων σου το αίματί σου τω αγίω». Κι όταν μεταλαμβάνουμε ο ιερέυς λέγει· «Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού τάδε σώμα και αίμα Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον».

Συνεπώς που δένει το «Υπέρ υγείας» που μόνοι μας και αυθαίρετα βάζουμε στα δίπτυχά μας;

Γιατί δεν προσευχόμαστε με τα λόγια της Εκκλησίας και αυθαιρετούμε και απολυτοποιούμε υλικά αγαθά επίγεια και εφήμερα.

Γιατί ξεχνούμε αυτό που λέγει ο Παύλος «όταν ασθενώ τότε δυνατός ειμί» (Β' Κορ. 12,10).

Γιατί ξεχνούμε ότι «διά πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού» (Πρξ. 14,22). Ο άγιος Λουκάς ο ιατρός, επίσκοπος Συμφερουπόλεως έγραψε στην διαθήκη του ότι είχε πολλές θλίψεις και πολλά βάσανα στη ζωή του, αλλά ποτέ δεν διανοήθηκε να προσευχηθεί για να τον απαλλάξει ο Κύριος, γιατί θυμόταν το ρητό που προαναφέραμε.

Και ο Antony Bloom (+) επίσκοπος των Ρώσων στην Αγγλία, έγραψε στον πατέρα του, όταν υπηρετούσε σαν γιατρός στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ότι κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή να πεθάνει· και πήρε την απάντηση από τον πατέρα του **ότι δεν έχει σημασία αν πεθάνει, αλλά γιατί και πως πεθαίνει.** Βεβαίως στην ευχαριστία μετά τη θεία κοινωνία λέμε να γίνουν τα άγια δώρα που πήραμε και εις «ίασιν ψυχής και σώματος». Αλλά το βασικό αίτημα και ουσιώδες αίτημα είναι «εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον».

Έπειτα η υγεία δεν χορηγείται πάντοτε, γιατί δεν είναι προς το συμφέρον μας.

Όταν ο Χριστός θεράπευσε τους δέκα λεπρούς συνέβη το εξής περίεργο. Ενώ όταν ήταν άρρωστοι είχαν επαφή με το Χριστό, είχαν πίστη, είχαν συνεχή ικεσία, εν τούτοις μόλις θεραπεύτηκαν ξεχάσαν τον Χριστό ολοτελώς, εκτός από έναν που μάλιστα ήταν Σαμαρείτης, και έπαυσαν να έχουν επαφή μαζί του. Το παράδοξο της στάσεως των λεπρών επαναλαμβάνεται συνεχώς μέσα στην ιστορία. Γι' αυτό και ο Κύριος, επειδή ενδιαφέρεται για μας και την σωτηρία της ψυχής μας, δεν μας χορηγεί πάντοτε την υγεία. Γι' αυτό να μην απορούμε ούτε να σκανδαλιζόμαστε, όταν συμβαίνει αυτό.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης